

„...úgy találunk a szerelemre,
akár egy Nora Roberts-regény
lapjain.” – *Publishers Weekly*



COUNTRY-
Éden

finep ●
selection

AVA MILES

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

AVA MILES

COUNTRY-
Éden

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Testvéremnek, Tabithának, kimeríthetetlen humorérzékeért,
jó szívéért, és azért, hogy elmondta nekem, hogy hogyan kell
meglovagolni a bikát. Férjének, Marknak, az elképzelhető
legjobb sógornak – aki olyan a számomra, mintha a
testvérem lenne – azért, hogy megtanított Texas Hold'em-et
játszani, és hogy megmutatta, hogyan pókereznek a
nagyfiúk.*

*És az áldott, drága Alexisnek, az unokahúgomnak, aki
megnevetett, és azért, hogy olyan nő, aki már ismeri saját
magát. Alig várom, hogy lássam, hogyan alakul az életed, és
mindig ott leszek, hogy szurkoljak neked.*

Szeretlek benneteket!

*És égi kísérőmnek, aki mindig a lehető legjobb útra
vezet engem.*

A köteleztségektől fáj a gyomrom.

Nem jó móka.

Meg akarok lógni előle.

Túl beképzeltnek érzem magam.

Ne küldj el!

Felejtsd el a külsínt!

Nem mutiba készültem.

A köteleztség nem nekem való.

Nem kérek többet belőle.

Rye Crenshaw első dala a top húszas listán,
a *Nem kell köteleztség*

Prológus

A Nashville-i Hátrányos Helyzetű Gyerekek Egyesületének évi május elsejei jótékonyági rendezvénye, amit a város egyik legelőkelőbb country clubjában tartottak, Rye Crenshaw véleménye szerint a legkevésbé sem árulkodott hátrányos helyzetről.

A bársonyos büféasztalon unikornisok és angyalarcú gyerekek jég-szobrai csepegték a forró napsütésben. Az ezüst evőeszközök szinte elvakították, a tányérok pedig olyan fényesen ragyogtak, mintha bútorfényel kezelték volna őket. Legalább az étel elnyerte a tetszését, a szaftos marhabélszín és a lassan sült sertéshús, amit fekete nyakendős pincérek szeleteltek precízen, miközben mások ezüstitálcákon hordozták körbe a pezsgőt és a mentás julepeket¹ – ez mégiscsak Nashville – és a finom kis rákos-kaviáros zsúrszendvicseket. Megragadta a tekintetét egy európai sajtokból készült válogatás, a bleu-től a kecskesajtig, és megkordult a gyomra. Az étel volt Rye egyik legnagyobb öröme az életben, és imádta azzal kényeztetni magát.

¹ Whiskey-alapú koktél, amelyben a whiskey-n kívül cukorszirup és mentalevél van, a keveréket nagy adag jégkockára vagy tört jégre öntik pohárban. Egyes receptek szerint a koktél tetejére még barna cukrot is szórnak. Nashville turisztikai térképéről nem hiányoznak a kijelölt juleptúra útvonalak sem. – *A szerk.*

Hála istennek, az egyetlen dolog, amit a HHGyE elnöke ma akar tőle, a puszta jelenléte, a pénztárcája és az, hogy készüljön pár kép a hátrányos helyzetű kölykökkel, akiket elhoztak a rendezvényre. Semmi élő előadás a dalokból, melyek az új, toplisták élére tartó albumában, a *Repedések az üvegházban*ban szerepelnek.

Vad utazás volt az övé a sztárság felé, egy mindenféle autonómiát nélkülöző gyermekkor után. Most már pontosan azt csinálja, amit akar, oda megy, ahová akar.

Kivéve az ilyen napokon, amikor a menedzsere, Georgia Chandler úgy intézte, hogy részt kelljen vennie ilyen jótékonyági eseményeken. Szeretett adni a közösségeknek, és utálta látni, ha rosszul bánnak a gyerekekkel, de azt nem szerette, amikor kiállítják, mint egy állatkerti állatot.

Különösen az olyan sznob eseményeket gyűlölte, mint ez is, hiszen a mississippibeli Meade-ben, a felső tízezer gyermekeként látott már bőven eleget, mielőtt megtörte a hagyományt, és nem lett ügyvéd a családi praxisban, hogy a countryzenében folytasson tanulmányokat.

Ez természetesen egy cseppet sem tetszett a családjának. Az ilyen eseményekről ők jutottak eszébe... és az, hogy kitagadták, amikor kilépett a sorból.

Georgia haladt feléje, leopárdmintás miniszoknyában, fekete blúzban, fekete cowboykalapban és tizenkét centis sarkú fekete cowboycsizmában, ami golyónyomokra hasonlító szúrásokat hagyott a szépen manikűrözött gyepen, ahogy a tömegben kanyargott.

– Készen állsz, hogy használd a varázserődöt? – kérdezte, amikor odaért hozzá.

– Igen – mondta a férfi, és csatlakozott hozzá egy sétára Nashville legjobbjai között, időnként meg-megállította egy autogramkérés

vagy egy-egy személyesebb jellegű felajánlás a jelenlévő elegáns hölgyek egy részétől.

Éppen kezét fogott a polgármesterrel, amikor a farmere zsebében megrezgett a mobilja, és mivel Georgiát lefoglalta a politikusokkal való beszélgetés, odébb lépett. Előásta okostelefonját a zsebéből, és éppenhogy meg nem állt a szíve...

A vonalas szám a családjá házáé volt, a házé, ahová már öt éve nem tette be a lábát.

A félelem lándzsája egyenesen átszúrta a szívét.

– Halló?

Elsietett a tömegeből, a nap égette fekete cowboykalapját.

– Rye, remélem, jókor hívlak – mondta egy női hang.

Mama? Szörnyű oka lehet a hívásának. Biztosan a húgától szerezte meg a számát, ő az egyetlen ember a családban, akivel még mindig kommunikál. És éppén mint az emlékeiben, a mama hangja olyan hideg volt, hogy megállíthatta volna a jégszobrokat az olvadásban.

– Persze – válaszolt fásultan. Az illemszabályokat mindig be kell tartani.

– Remek. Nos, tehát. Megtudtam, hogy részt tervezel venni Amelia Ann ballagásán az Ole Missben, és azért hívlak, hogy megmondjam, ne gyere.

Felszikkasztott benne a düh, forrón és vadul.

– Ő a kishúgom, mama, és ott leszek a ballagásán, ha ott akarok lenni.

Nem mintha velük tervezett volna ülni.

Rideg nevetés visszhangzott a vonalban.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani. Rye, amikor elhagytad ezt a családot, és hátat fordítottál mindennek, amit képviselünk, az

apukád és én kristálytiszán megmondtuk, hogy egyikünkkel sem léphetsz kapcsolatba soha többé. És nem volt meglepetés megtudni, hogy már néhány éve titokban tartod a kapcsolatot Amelia Annal. Nos, megtiltom.

Rye egyik dala hirtelen előtört a hangszórókból, és a férfinak a fülébe kellett dugnia az ujját, hogy halljon.

– Kár. Ő már felnőtt, és ha akarok, találkozom vele.

Amelia Ann akkor kereste meg, amikor Rye-t kitagadták, öt éve. Küldött neki egy e-mailt, és azóta titokban leveleztek. Amikor elkezdte az Ole Mísst, egyszer-egyszer beszéltek telefonon, és Rye időnként meg is látogatta. De óvatosak voltak, mindketten jól tudták, hogy az anyjuk ezt nem tartaná helyesnek.

– Rye, nem fogod bemocskolni a kisbabámat az életstílusoddal és a szélsőséges értékrendeddel. Amelia Ann itthon, Meade-ben elfoglalja majd a jogos helyét, miután lediplomázott, és feleségül megy egy finom déli úriemberhez, akinek kisbabákat szül, ugyanúgy, mint Tammy.

Ja, a nővére, Tammy, tartotta magát a szabályhoz. Annyira hasonlít a mamára, hogy akár ikrek is lehetnének.

– Mama, elmegyek arra a diplomaosztóra – mondta éles hangon.

– Ha eljössz, Rye, vagy ha bármilyen kapcsolatban maradsz vele, őt is kitagadom.

Ez a fenyegetés gyomorszájon vágta.

– Nem tűnök még egy rothadt almát a hordómban.

– Nem tennéd – mondta a férfi, habár tudta, hogy igen. A mama az a fajta nő volt, aki bármilyen provokációra felfalná a gyermekeit.

– Próbáld csak meg, Rye! Régen nem becsültél ennyire alá.

Nem, nem becsülte alá. A fegyverei élesek és kérlelhetetlenek voltak. És ezt a saját sebhelyei bizonyítják.

– Rendben – mondta. – Nem megyek a diplomaosztójára. – Nehéz volt beleegyeznie, de nem bírta volna szomorúnak látni Amelia Annt. Gyengéd, szerető szíve volt, ezért is szerette fekete bárány bátyját a család akarata ellenére. Majd találnak valami módot a kommunikációra.

– És nincs több telefonhívás – tette hozzá mama, mintha olvasna a gondolataiban. – A jövőben figyelni fogom a telefonszámláját.

Jesszus.

– Ne veszekedj velem ezen, Rye! Beszéltem Amelia Ann-nel, és elfogadta az utasításomat. Az volna a legjobb, ha te is így tennél.

A húga beadta a derekát? Annak a fájdalma, hogy sosem látja többé ragyogó mosolyát, vagy hallja a telefonban a nevetését, majdnem térdre kényszerítette.

– Egy istenverte gonosz lelkű kurva vagy! – köpte.

– Én is szeretlek, fiam. Puszi!

A vonal megszakadt, és Rye-nak meg kellett küzdenie a késztetéssel, hogy elhajítsa a telefont. A rohadt életbe! Inkább a levegőbe öklözött, szeretett volna megütni valamit, bármit.

Már nem sokszor érezte magát magatehetetlennek az életben, de most igen. És újra összeszorult a gyomra, ahogy hallotta a mama hangjában a gyűlöletet. Mintha valami fattyú lenne, akit világra hozott, és most azt reméli, csak úgy eltűnik a föld színéről.

Az elsődleges feladat az, hogy mielőbb lelépjen erről a jótékonyági rendezvényről. Nem érdekelt, hogy még korán van. Georgia majd írhat nekik egy kövér csekket, hogy elsimítsa az esetleges panaszokat.

Írt neki egy SMS-t, hogy elmegy, és hogy később megmagyarázza. Amint elérte a country club előcsarnokának oldalbejáratát, egy tagbaszakadt férfi ragadta meg a karját.

– Ilyen hamar elmegy? – nyújtotta a szavakat. Szája ronda, lenéző vigyorba torzult. – Egy ilyen népszerű fickó, mint maga, még azért sem tud itt maradni, hogy hátrányos helyzetű gyerekeken segítsen?

Mivel zaklatták már idegenek, tudta, hogy nincs értelme válaszolni. Megpróbálta szó nélkül kikerülni a fickót, de a férfi bátor volt, és elállta az útját. Rye kitalálta a bátorsága okát, amikor az alkoholbűz beterítette.

– Jobb lesz, ha kimászol az arcomból, gyerek. Ma nem vagyok túl kedves hangulatomban.

– Te csak valami vidéki fattyú vagy. – A férfi nem tudta, hogy bár mindent megtett, hogy elrejtse, Rye ereiben mégis milyen sűrűn folyik a kék vér. – Nem illesz a jó családok közé.

– Ez a te véleményed.

A férfi megvakarta kövér hasát a másik kezével.

– Egy semmirekellő kurafi vagy, és nem érdeemled meg, hogy itt legyél.

A szavak visszhangot vertek Rye fejében, de ezúttal a mamája hangját hallotta. A düh toronymagasan tört ki belőle, akár egy alvó vulkán, amely hosszú évek után ébred fel. Oldalra lökte az útból a férfit, aki elesett, és üvölni kezdett.

Rye azonnal kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse, de a fickó összerándult, és elkiáltotta magát:

– Megütött! Rye Crenshaw megütött!

A zajra persze összegyűlt a tömeg, a férfi pedig arról kiabált, hogy Rye milyen erőszakos volt. Hogy nem volna szabad gyerekek közelében lennie. És ki hitte volna, a hátrányos helyzetű gyerekek közül, akiket az egyesület hozott el a rendezvényre, néhány pityeregni, majd bőgni kezdett, mint valami francos Dickens-regényben.

Mindenütt telefonok kamerája villogott.

Ez el van szúrva.

A férfi kiáltásaitól kísérve sétált ki a country clubból és várta meg, hogy a kocsija a bejáráshoz érkezen, majd hazafelé felhívta az ügyvédjét, hogy elmondja neki, mi történt, hogy felhívhassa a rendőrséget, és elmondja nekik a történetet Rye szemszögéből. A tanyájában fogadott volna, hogy a pasi feljelenti. Te jó isten, egészen megszédítette ez a mizéria.

Mire hazaért Dare Riverbe, a Twitter már felrobbant a földön vonagló kövér férfiról és a fölötte álló, sötétnek és vészjóslónak látszó Rye-ről készült képektől. Aztán meg ott voltak a vádak.

Rye Crenshaw ártatlan férfit üt meg egy jótékonysági rendezvényen.

Rye Crenshaw undok a gyerekekkel.

Rye Crenshaw erőszakosan viselkedett gyerekek között.

A telefonját a tévészoba falához vágta, de a hang, ami jelezte, hogy eltört, a legkevésbé sem vigasztalta meg. Georgia majd megvadult, hogy beszélhessen vele, ahogy a személyzetének több tagja is, de most nem volt képes ezzel foglalkozni. Megragadott egy üveg Wild Turkey-t, kiment a folyóhoz, és megállt a parton. De a megszokott öröm, amit akkor érzett, amikor látta, ahogyan a víz a fényben gyémántokká válik, eltűnt.

Pusztító csapás érte a hírnevét. Lehet, hogy rosszfíús képet mutat magáról, de amit a médiában mondanak, az sokkolni fogja a rajongóit. És mindegy lesz, hogy a rendőrség emel-e vádat. Ahogy a régi mondás tartja: egy kép többet mond ezer szónál.

Ezt még ő is tudta.

És éppen a turnéja kezdete előtt.

Lehet, hogy a karrierje bajban van, de ő csak arra tudott gondolni, hogy a pici húga, az ő drága szíve elveszett a számára.

Lehajtotta a fejét, és térdre rogyott a folyóparton.

A napi ajánlatok teszik széppé az igazi férfi napját.

Add ide azt a friss kaját!

Add azt a gasztro-kre-a-ti-vi-tást!

Hadd igyam azt az édes, jó teát.

Hadd ízleljem, amit nekem tartogatsz.

Szolgálj fel a vajpettyes kukoricakenyeret

Pár szaftos, ízes bordával,

És köretnek egy kis kelkáposztát,

Végezz velem egy kókuszkrémtortával, ami magasabb,

mint a gaz.

Elégíts ki!

Csináld úgy, ahogyan a Nagy,

Te gőzforró, kötényes asszony,

És biztosan az enyém leszel.

Rye Crenshaw top húszas listába bekerült száma,

a Napi ajánlatok

1. Fejezet

Több mint egy hónappal később...

Rye nem aggódott az éppen a kansasbeli Lawrence határában álló Diner Heaven lepukkant kinézete miatt. Mindenki tudja, hogy az ilyen büfék titkos gasztronómiai ékkövek.

Egy pizsokkal borított ablakon keresztül egy magányos, vörös hajú pincéernőt látott, aki durva, fluoreszkáló fények alatt tüsténkedett, és fehér pultokat törölgetett. Az volt a bónusz, hogy a büfé üresnek látszott. Így nem kell megküzdenie a countryzene rajongóival és az aggodó tekintetükkel, összeszorított szájukkal vagy az egyenesen kotnyeles kérdéseikkel arról, hogy vajon *tisztára elment-e az esze* a jótékonyági rendezvényen május elsején. A férfi, akit Rye meglökött, egy tehetős üzletember volt. Vádat emelt testi sértés miatt, és mindenkinek, aki meghallgatta, elmondta, hogy Rye-nak nincs családi értékrendje, és hogy túl vad ahhoz, hogy „rendes emberek” között legyen.

El kellett mennie a belvárosi rendőrkapitányságra, hogy kikérdezzék. A média tele volt a képekkel, amelyek róla és a kékekről készültek. Keveseket érdekelt, hogy a rendőrség nem emelt vádat, mivel kevés volt a bizonyíték, és észrevették, hogy a férfi részeg volt.

Aznap este elmenekült a színpadról a koncertje után, majd egy veszett női rajongója azonnal megtámadta, és megrohanták a tévés újságírók, akik udvariatlan kérdéseket tettek fel neki, miközben kamerákat lökdöstek az arcába. Több mint egy hónappal *Az Incidens* után még mindig azt kérdezték tőle, hogy vannak-e dühkezelési problémái, hogy kell-e tanácsadásra járnia, és hogy utálja-e a gyerekeket és a családokat.

Tehát itt állt, és egy kis megnyugtató étekre és békességre vágyott, mivel nemrég rúgta ki a turnészakácsát – újabb katasztrófa, amire még csak gondolni sem akart. És egy ütött-kopott autóróncsba préselve kellett utaznia, ami volt vagy húszéves, és egy helyi háttér-munkástól kapta kölcsön, ráadásul baseballsapkát kellett hordania a fekete Stetson cowboykalapja helyett. Próbálta *ilyen inkognitósba nyomni*.

Soha senki sem látta őt a cowboykalapja nélkül, tehát be tud majd menni. Ráadásul az öltözködése megfelelt az étterem nem túl magas elvárásainak. Volt rajta cipő és ing is. Nem semmi.

Minél hamarabb bemegy, annál hamarabb kerül vissza a turnébuszba, és indulhatnak a következő koncerthelyszínre. Becsapta a kocsi ajtaját, és megdörzsölte a harapásnyomot, amit a túlzottan lelkes rajongótól kapott. Ezek az átkozott gyerekek túl sok vámpíros könyvet olvasnak manapság. Elrohant mellette egy nagyobbacska macska, olyan színű volt, mint Rye kedvenc Oreo keksze.

Aztán meglátta a csíkos farkat.

A kocsi felé ugrott, de elkésett. Fenyegető sziszegés dülta fel a parkoló csendjét, és finom pára szállt a ruhájára. Öklendezni kezdett a szagtól, és befogta az orrát.

Rye tudta, hogy Kansas vidékies állam hírében áll, de most azért ez túlzás. Megkordult a gyomra. Jesszus, büzlött, de majd éhen halt!

Hálásan, amiért a szél nem az ő irányából fúj, imádkozni kezdett, hogy a pincérnőnek szezonális allergiája és eldugult orra legyen.

Lejjebb húzta a sapkát, azt remélve, hogy ártatlan egyetemistának nézik a farmerjában és a fekete pólójában. Felhorkantott. Ártatlan, az nem volt.

Az ajtó csilingelt, amikor kinyitotta, ő pedig lenyomta az ajtóéket a lábával. Hátha a friss levegő segít. A légkondi úgyis inkább langyos trópusi szellőt fúj magából, mint hűtőházi hideget. Felsőhajtott, de még az *eau de borz* aromája felett is megérezte a fokhagyma, hagyma és grillezett hús mennyei illatát.

A középkorú pincérnő úgy mérte végig, mint egy rossz magándektív, aki jegyzeteket készít a célpontjáról. Aranyszínű egyenruhát viselt, felhőkből készült monogrammal, a neve alatt pedig glóriával. Myra. Rye üdvözlésképpen bólintott, és előrecsoszogott.

– Csak beugrom a mosdóba, hogy megnézzem, le tudom-e mosni ezt a borzbűzt. A parkolóban kapott el.

A pincérnő orra megrándult, majd az egész arca felgyűrődött.

– Ó, édes istenem! – Odasietett, fehér csipkekendőt tartva fáradt arcához, mintha Rye-nak kolerája lenne, vagy ilyesmi. – Az az átkozott állat! A héten már két vendégünket elkapta. Bill nem tudja nyakon csípni, én pedig utátnám, ha le kellene löni. Gyerekkoromban sokat néztem *Pepe lö Picit*.²

Egy rajzfilm miatt nem szabadul meg tőle? Ez mindent visz, nem igaz?

– Nem érdemes a lemosással próbálkozni. Nem fog segíteni – mondta a nő.

² A *Bolondos dallamok* című rajzfilmsorozat egyik mellékszereplője, egy szerelmes természetű bűzös borz. Először 1945-ben volt látható.

– Sajnálom – mondta. Jesszus, ő kell hogy legyen a legbalszerencsésebb kurafi a bolygón!

– *Tényleg* büzlik. – A pincérnő egyik lábáról a másikra állt, légzésétől a zsebkendője úgy változtatta az alakját, mint egy zoknibáb. – Ööö... Már éppen kezdünk zárni. A szakácsunk a grillezőt tisztítja – Szeme a konyhára villant.

Lapos, artikulált hanglejtése egy tévés hírolvasót is megszégyenített volna. A középnyugati emberek piszkálták Rye-t, amiért lassan, vontatottan beszél, de ő egyszerűen túl lusta volt hozzá, hogy ki mondja a szavak végét. Ma este viszont remélte, hogy egy kicsit viszsza tud venni a déli akcentusából. Még csak az kell, hogy ezzel a büzösborz-üggyel a bulvárlapokban végezze.

– Sajnálom, hogy kellemetlenséget okozok. Nem kérném, ha nem volnék farkaséhes. Nem tudtam hamarabb ideérni. – Fejét lehajtva tartotta, a pincérnő fehér cipőjét nézte. A jobb oldali cipőfűzője kikötődött.

– Rendben, de csak mert elkapta önt a borzunk.

Huh.

– Csodálatos. Mit ajánl, Myra? – Rye bebújt az egyik repedezett műbőr bokszülésre.

– Megnézem, mit tud összeütni a szakácsunk, jó? Tory iszonyúan kreatív. – Beharapta az ajkát és összeráncolta az orrát. – Több kedve lenne hozzá, ha önnek jobb illata volna. A legutóbbi emberen légfrissítőt használtunk. Ugyanolyan jól működik, mint a paradicsomlé, és kisebb felfordulást csinál. Nem gond?

Akár meg is próbálhatják.

– Persze. Parancsoljon.

A nő eltűnt a pult mögött, majd egy kék flakonnal tért vissza. Le-spriccelték már pár dologgal az életben, de ez új volt. Mit meg nem

tesz az ember egy jó étkezésért! Felállt, és mosolyt erőltetett az arcára, ahogy a pincérnő lassan felé araszolt, mintha a szag fertőző lenne. A nő befogta az orrát, és munkához látott, csak úgy pumpált. Köd töltötte be a levegőt, köhögni kezdett tőle. Alapos a nő, ezt meg kell adni. Rye immár nem csak borz-, hanem légrfrissítőszagú is volt. A dolgok nem is alakulhattak volna jobban. Ezeket a ruhákat el kell majd égetnie.

Myrának folytak a könnyei, tehát legalább nem egyedül szenvedett. A nő letette a palackot, és ökölbe szorította a kezét.

– Így már jobb. Elképesztő, mit tud ez a cucc. Tartok belőle néhányat. Várjon, az arcára is fújtam belőle. – Elővette a zsebkendőjét, és megtörölte Rye arcát, mintha egy gyerek lenne. Rye elrántotta a fejét, és először néztek egymás szemébe.

A nő először összehúzta a magáét, majd olyan nagyra nyitotta, mint azok az ezüstdollárok, amelyeket Rye a nagypapijától kapott régen karácsonyra.

– Édes istenem! Bárhol felismerem ezeket a hosszú pillákat! – Sápadt, szív alakú arca átváltozott. – Maga Rye Crenshaw! Volt ma egy koncertje. El akartam menni, de nem volt senki, aki átvegye a műszakomat. Volt pár last minute jegy a múlt hónapban történtek miatt. – A szájára tapasztotta a kezét. – Jaj, annyira sajnálom! Nem kellett volna ezt mondanom.

Rye visszanyelte a morgást. Mintha nem tudná, hogy a konzervatívabb rajongói szerint túl messzire ment, és most próbálnak megszabadulni a jegyeiktől.

– Annyira sajnálom. Tudom, hogy elrontottam – motyogta Rye.

Nem gyakorolta még eleget, hogy minden reggel elmondja ezeket a szavakat *Az Incidens* óta? Georgia, a menedzsere piros, nagy nyomtatott betűkkel felírta őket egy sárga hivatali papírra, és a tükrére

celluxozta a turnébuszban. Kiadtak egy hivatalos közleményt a részeg férfiről, aki zaklatni próbálta, de a média újra és újra azokról a síró hátrányos helyzetű gyerekekről készült képeket mutogatta. Tehát csak folytatta a bocsánatkérést – még úgy is, hogy minden alkalommal égette a seggét.

Myra felemelte a kezében lévő kék flakont.

– Ez egy... ööö, vicces reklám lehetne. Talán lehetne magából légfrissítő-nagykövet – megvonta a vállát. – Családi használati tárgy. Talán segítené visszaállítani a jó híret.

Hát persze. Georgia és ő még nem tudtak rájönni, hogyan fordítsák meg a negatív sajtó áradatát, de kételkedett benne, hogy egy légfrissítőreklám megoldaná. Ha a Corona, egy olyan márka, amely a legutolsó részletig illett a rosszfiú imidzséhez, úgy döntött, hogy túlságosan kockázatos, miért venné meg valami higiéniáért aggódó feleség és anya ezt a légfrissítő-izét éppen őmiatta?

– Megemlítem a menedzseremnek – hazudta, hogy ne legyen udvariatlan.

A gyomra éhesen gurgulázott egyet.

A nő úgy nézett a hasára, mintha egy kitörni készülő szörnyeteg volna.

– Idehívom Toryt. – Elsietett a konyha lengőajtaja felé, meggondoltan kiválasztott, ergonomikus cipője minden lépésére nyikorgott.

Rye ismét leült.

Egy koromfekete hajú nő kukkantott ki az ajtón lévő ablakon éppen azelőtt, hogy Myra bevitörülözött volna a konyhába. Rye elkapta egy heves beszélgetés suttogott foszlányait, majd kivágódott az ajtó, becsapódott a falba, és egy picurka nő rohant felé, kis törülközővel az orrán. Kopott, a térdén lyukas farmer volt rajta, és piros pólója

fölé összekent fehér kötényt kötött. Nagy szeme kócos bubifrizura alól pislogott rá.

– Éjfélkor zárunk, és most... – felemelte a csuklóját, hogy ránézzon az órájára – pontosan hét perc múlva éjfél. Nincs már rá idő, hogy főzzek önnek bármit. Nem érdekel, hogy ön az a hírhedt énekes, akiről mindenki beszél, vagy mi. Nem is hallgatok countryt. – Tanulmányozta egy darabig. – Nem is hasonlít a fotójára.

Rye szája felfelé görbült.

– Ez volt a cél. Nézze, sajnálom, hogy mindjárt zárnak. A ma este számomra sem volt nagy ünnepély. – Felemelte a mellkasára tapadó nedves, légrfrissítő pólót, és utálta a borzos, virágos illatát. – Nem csináltam semmit a borzokkal. – Előásta a tárcáját és belenézett. – Ötszáz dollárt fizetek magának, hogy nyitva maradjon, és megessen.

A nő szeme egy picurkát összeszűkül, és keskeny csípőjére tette a kezét.

– Azt hiszi, hogy ha villog itt a pénzével, kap egy étkezést? – Tekintete megragadt a nyakán lévő piros harapásnyomon.

Rye nem takarta el a tenyerével, mint valami szégyellős tinédzser, de jó ötletnek tűnt megvédeni magát.

– Valamilyik rajongó úgy döntött, hogy spontán meghallgatást csinál Bram Stoker *Draculájára* a ma esti koncert után. A nyakamba mélyesztette a fogait, mielőtt rájöttem volna, mi történik.

A történetek megnyugtatják az embereket, úgyhogy úgy tett, mintha interjút adna. Még Barbara Waltersről is lecsábítaná a nadrágot, hogy kapjon ma este egy tál ételt.

– A biztonságiak megbolondultak, sikitva és rugdosódva kellett elvonszolniuk a nőt. Szerencsére nem sértette fel a bőrt, mert akkor

a veszettség és fertőző betegségek miatt kellene aggódnom. El tudja képzelni? Ezután gumit égettem, és idejöttem. A Yelp szerint az önöké a legjobb büfé a városban. Több mint száz 4,5-ös értékelés. Nem semmi.

Nem úgy tűnt, hogy a nő jól szórakozik – vagy hogy egy pillanatra is elhiszi, amit beszél.

– Ettől függetlenül is késő van, és fáradt vagyok. Ennél több motivációra van szükségem.

Myra, aki a vagány séf után bújt elő, felszisszent.

– Tory! Mi ütött beléd?

Rye nem tudta visszatartani a vigyorát. Az emberek ritkán bántak vele rosszul – a jelenlegi botránytól eltekintve –, tehát a nő kellemes változás volt. A hírnév valahogy elérte, hogy az emberek gyorsabban csókolják meg a seggét, mint ahogy kimondaná, hogy remek. Viszsaült a bokszülésre, amely nagyjából olyan kényelmetlen volt, mint a stadionok lelátói.

– Tetszik a vagánysága, és a Yelpen az értékelések szerint egy itteni étkezés minden pennyt megér. Mit szólna ezerhez?

A nő pislogott néhányat, mielőtt újra összehúzta volna a szemét. Zöld volt, akár Rye kedvenc sörének az üvege, és mandulavágású. Tehát nem gondolta, hogy belemegy a tét emelésébe. Hát nem érdekes?

– Az működhet – válaszolta.

Az összeg messze túl magas volt, de ebből jó PR lesz. Az ilyen történetek általában kiderülnek. Az emberei majd szöhetnek belőle valami jót. Segít két hölgynek, akik kiváló ételt szolgáltak fel neki.

Myra összefogta a kezét, és olyasmit motyogott, amit nem lehetett kivenni.

Rye kiszámolt tíz ropogós százdollárost.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Szóval mit tud nekem készíteni? – Látta, ahogyan Tory keze megremeg, mielőtt a zsebébe tömte a pénzt.

A nő kihívó pózba fonta össze a karját.

– Mit szeret?

Ó, erre volt néhány ötletes válasza!

– Én az a „krumpli és hús”-fajta fickó vagyok, de miután Myra megdicsérte az intuícióját, elfogadok bármit, amit készít nekem.

Tory elkezdett az edzőcipőjével dobolni a linóleumon.

– Szereti a rántott steaket?

Rámosolygott.

– Igen, Tory, szeretem. Kösz! – Hogyan jutott olyan pontra az élete, hogy könnyedén elkölt egy lepedőt egy ilyen zsíros kis étkezdében?

A nő megfordult és elsétált Myra mellett, aki úgy rázta a fejét, mint egy helytelenítő tanár néni.

– Egy szót se – mondta a tündérke.

Myra, még mindig magában motyogva, kitöltött Rye-nak egy pohár teát, amelyet ő azonnal megcukrozott. Aztán a nő felvette a konyharuháját, és elkezdte a pénztárgép melletti rozsdamentes acélpultokat sikálni, és addig csinálta, amíg Rye meg nem látta bennük a tükörképét. Miközben az ételére várt, meglobogtatta nedves pólóját a mellkasán, azt remélve, hogy megszárad. A ragacs a bőrén hideg és kellemetlen volt.

Tizenöt perccel később kiáltást hallott a konyhából. Myra hátra-tohant, és pillanatokkal később egy magasra púpozott tányérral tért vissza. Elmosolyodott, amikor letette Rye elé.

– Remélem, szereti.

A hús a tökéletességig átsütött, aranyszínű és ropogós volt. Rye becsukta a szemét a felszálló gőzben, és egy pillanatot azzal töltött,